

Arrest

nr. 254 769 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X op 21 augustus 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 juli 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 1 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juni 2019 dienden verzoekers een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 juli 2020 trof de verwerende partij een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“[M.S.] [...] geboren te [T.] op [...] Ook gekend als geboren op [...] [Y.S.] [...] geboren te [E.] op [...] Wettelijke vertegenwoordigers van: [M.G.] [...] geboren te [M.] op [...] [M.H.] [...] geboren te [M.] op [...] nationaliteit Armenië adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer kwam naar België op 29.04.2010. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 22.02.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 17.09.2015 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 01.02.2016 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Mevrouw kwam naar België op 02.06.2015. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 25.03.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 19.12.2016 gezamenlijk een asielaanvraag indienden. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 16.01.2017 met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hun tweede gezamenlijke asielaanvraag werd afgesloten op 12.10.2017 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter weerom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 06.08.2018 een nieuwe asielaanvraag indienden. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 12.04.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk één jaar en tien maanden voor de eerste aanvraag van mijnheer, bijna vijf maanden voor zijn tweede aanvraag, acht maanden voor de eerste aanvraag van mevrouw, één maand voor hun eerste gezamenlijke aanvraag, zeven maanden voor hun tweede aanvraag en acht maanden voor hun laatste aanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het

buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou. Betrokkenen halen aan dat niet van hen verwacht kan worden om naar Rusland af te reizen, dat zij geen enkele band met Rusland hebben, dat zij er geen familieleden of kennissen hebben en dat de aanvraag lang zal aanslepen. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor van deze beweringen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet naar Rusland zouden kunnen reizen omdat zij geen banden hebben met dat land volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor geweld, voor hun fysieke integriteit en voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor geweld, voor hun fysieke integriteit en voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië (waar de toestand instabiel zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat betrokkenen zelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in Armenië nog steeds gezocht zouden worden, waardoor zij aan een posttraumatische stressstoornis zouden lijden en slapeloze nachten zouden hebben. Zij zouden in Armenië in voortdurende angst moeten leven in afwachting van hun doodsvonnis. Betrokkenen en hun kinderen zouden in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken moeten leven. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006). Verzoekers voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Wat betreft het feit dat zij een posttraumatische stressstoornis zouden hebben, stellen we vast dat dit een loutere bewering is. Bij huidige aanvraag 9bis wordt geen enkel medisch stuk voorgelegd. Het is aan betrokkenen om hun beweringen te staven met de nodige bewijsstukken. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen naaste familieleden meer zouden hebben in Armenië waarop zij kunnen steunen, dat hun banden met Armenië onbestaande geworden zouden zijn waardoor zij bij een terugkeer dan ook nergens terecht zouden kunnen en dat er onvoldoende hulp en infrastructuur aanwezig zou zijn. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 25 jaar voor mijnheer en ruim 27 jaar voor mevrouw in Armenië waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de ouders van mijnheer in Armenië wonen én dat zij hem financieel ondersteunen. Mijnheer maakt het dan ook niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer niet zou kunnen rekenen op steun van zijn ouders. Ook mevrouw heeft nog familieleden in Armenië, met name haar ouders en haar broer. Het staat betrokkenen vrij om voor hun

terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen nergens terecht zouden kunnen en niet zouden beschikken over voldoende hulp en infrastructuur niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op hun sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM dat zij in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen geen familieleden hebben op het Belgische grondgebied. In Armenië daarentegen beschikken ze wel over een familiaal netwerk zoals blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens hun asielprocedures. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden zes getuigenverklaringen voorleggen. Specifiek met betrekking tot hun kinderen wordt geen enkel stuk voorgelegd, niet van sociale banden en niet van eventuele buitenschoolse activiteiten. Betrokkenen tonen dus niet aan dat hun netwerk van sociale banden en dat van hun kinderen van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun oudste kind hier naar school gaat en dat de onderbreking van het schooljaar niet gevraagd kan worden. Echter, we merken op dat hun oudste zoon de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. Het is in het belang van hun kind om zijn leerplicht op te starten in het land van herkomst. Het feit dat hun kind hier naar de kleuterschool gaat, is niet buitengewoon en maakt een terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk. Bovendien is het schooljaar afgelopen en dient het schooljaar dus niet onderbroken te worden. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het

land van herkomst te vinden is. Het feit dat hun kind in België naar de kleuterschool ging, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Bovendien kan gelet op de nog jonge leeftijd van het kind, er redelijkerwijze van uit worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun beide kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat mevrouw tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de laatste asielprocedure werd afgesloten op 12.04.2019 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienn zij hiertoe de nodige vergunningen via de gewone weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen niet onder de uitsluitingsgronden, zijnde manifeste of opzettelijk fraude of het vormen van een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid, vallen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer al sinds 2010 in België zou verblijven en mevrouw sinds 2015, dat zij dus al jaren in België zouden verblijven, dat zij alles in het werk gesteld zouden hebben teneinde zich te integreren, dat zij zich Belg zouden voelen en zich ook zo zouden gedragen, dat zij de nodige sociale banden zouden gecreëerd hebben, dat zij kennis zouden hebben van de Nederlandse taal, dat zij bereid zouden zijn om te werken, dat zij een appartement huren waarvan zij de huur stipt zouden betalen en waar zij goede contacten met de bureaus zouden onderhouden, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zouden hebben, dat zij beiden vloeiend Nederlands zouden spreken, dat mevrouw nagenoeg vier jaar tewerkgesteld zou zijn, dat zij haar werkbereidheid dan ook aangetoond zou hebben, dat ook mijnheer direct aan de slag zou kunnen, dat zij een Belgische bankrekening geopend zouden hebben, dat zij in België naar de dokter en de tandarts zouden gaan, dat zij aangesloten zouden zijn bij een Belgische ziekteverzekering, dat zij hun rekeningen stipt zouden betalen, dat zij in eigen levensonderhoud zouden kunnen voorzien, dat zij hier een groot aantal vriendschappen opgebouwd zouden hebben, dat zij zeer geliefd zouden zijn, dat zij zich hier bijzonder goed thuis zouden voelen, dat mijnheer zijn Armeens diploma voorlegt evenals één deelcertificaat Nederlandse taallessen, een overzicht van gevolgde Nederlandse taal cursussen, een inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen, een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie en twee werkbeloftes, dat mevrouw haar loonfiches voorlegt evenals een attest inzake vakantiegeld, een werkbelofte, een bewijs van aansluiting bij de mutualiteit en zes getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers op:

“(…) schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;”

Zij betogen als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekers op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, nu verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit hun land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekers onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekers zelf, op voorwaarde dat deze zich gedragen als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij/zij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat cliënten inderdaad niet in de mogelijkheid verkeren om hun machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Armenië, nu er in Armenië geen Belgische diplomatieke post aanwezig, hetgeen aanvraag vanuit het land van herkomst uiteraard onmogelijk maakt en hetgeen dan ook een buitengewone omstandigheid vormt;

Er kan immers moeilijk verwacht worden dat verzoekers, tezamen met hun kinderen, naar de Russische Federatie zouden afreizen om aldaar hun aanvraag tot regularisatie te richten, bij de Belgische diplomatieke post, waartoe zelfs vliegtuigreis zou dienen te worden ondernomen;

Dat, gelet op het ontbreken van een Belgische diplomatieke post in Armenië en aanvragen hierdoor in de Russische Federatie dienen te gebeuren, de behandeling van de aanvraag bovendien des te meer tijd in beslag zal nemen...

Het is aldus voor cliënten onmogelijk om in een land, hetgeen hun herkomstland niet betreft, alwaar zij geen enkele band mee hebben, en er geen kennissen of familieleden verblijven, aanvraag in te dienen, welke alsdan makkelijk maanden zal aanslepen;

Dat bovendien, gelet op de maatregelen ter bestrijding van het COVID-19 virus het niet eens mogelijk is om af te reizen naar Armenië, noch naar de Russische Federatie om aldaar aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in te dienen;

Dat vermoedelijk ook niet op korte termijn dergelijke reis mogelijk zal zijn, noch per vliegtuig, noch per trein, hetgeen immers tot nader order is opgeschort;

Dat zelfs indien afreis mogelijk zou zijn, Rusland strenge beperkingen heeft ingevoerd op de toegang tot het Russische grondgebied voor buitenlanders;

Dat verzoekers als Armeense burgers uiteraard als buitenlanders dienen te worden aanzien;

Dat het derhalve praktisch gezien reeds onmogelijk is om aanvraag in te dienen vanuit de bevoegde diplomatieke post in het buitenland en dit nog voor een onbepaalde periode;

Dat het voor verzoekers verder onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst, waar zij opnieuw zouden worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg;

Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst van verzoekers instabiel is, doch verzoekers verblijven reeds jaren in België en hebben alles in het werk gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, in zoverre dat de banden met Armenië onbestaande zijn geworden;

Dat er verder geen dichte familieleden van verzoekers zijn, waarop zij kunnen steunen, die in Armenië verblijven;

Dat bij terugkeer naar hun land van herkomst er dan ook onvoldoende humanitaire hulp is en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekers op te vangen;

Dat bij terugkeer naar hun land van herkomst verzoekers dan ook nergens terecht kunnen, evenmin voor een korte periode;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoekers zich zonder meer Belg voelen en zich zo ook gedragen;

Dat verzoekers bovendien tot op heden nog steeds worden gezocht in Armenië, tengevolge waarvan zij lijden aan een posttraumatische stressstoornis en slapeloze nachten ondervinden;

Dat het voor verzoekers in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst nu zij in voortdurende angst zouden 'wachten' op hun doodvonnis;

Dat verzoekers en hun kinderen, dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken zouden dienen te leven;

Dat bij een terugkeer naar hun land verzoekers en hun kinderen dan ook het slachtoffer zullen worden van gewelddaden en zal hun fysieke integriteit ernstig in gevaar worden gebracht;

Dat het daarnaast rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekers mensonwaardig is om hen uit te wijzen, temeer nu verzoekers in Armenië niet meer over een vangnet beschikken, waarop zij zich kunnen beroepen;

Dat het dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan om van verzoekers te eisen dat zij zouden dienen terug te keren naar Armenië om aldaar haar aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen;

Dat verzoekers hiertoe verwijzen naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekers in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Dat daarnaast het oudste kind van verzoekers in België naar school gaat;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook zou betekenen dat [G.], welke onmogelijk zonder diens ouders kan worden achtergelaten, zijn school zou dienen te staken; Dat hij weliswaar slechts het derde kleuterklasje aanvat, doch hetgeen wel een belangrijke voorbereiding betreft op het eerste studiejaar; Dat [G.] dan ook onvermijdelijk een grote achterstand zou hebben opgebouwd indien hij het laatste kleuterklasje niet zou kunnen volgen;

Dat studie in Armenië overigens evenmin tot de mogelijkheden behoort, nu [G.] enkel de Nederlandse taal voldoende machtig is;

Dat daarnaast de vriendjes van de kinderen allen in België verblijven, hebben zij geen enkele band met Armenië waar zij immers niet zijn geboren en nooit hebben verbleven, evenals hun ouders, die hier reeds enkele jaren verblijven;

Dat de kinderen immers enkel de Belgische cultuur kennen, waarin zij reeds enkele jaren zijn opgegroeid, terwijl ook verzoekers leven naar de Belgische normen en waarden en ook onze gewoontes hebben overgenomen;

Dat de kinderen derhalve niet op een 'Armeense manier' worden opgevoed;

Dat verzoekers zich bovendien ernstige vragen stellen bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers 10 jaar in België verblijft en alhier zijn leven heeft opgebouwd en zelfs werkaanbiedingen mocht bekomen!!

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekers onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekers immers alle mogelijke inspanningen hebben geleverd om hun integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoekers tewerkstelling kunnen bekomen;

Dat verzoekers van zodra zij een verblijfsvergunning hebben bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kunnen;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in deze beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoekers er niet in zijn geslaagd om buitengewone omstandigheden aan te tonen die hen verhinderen tijdelijk terug te keren naar hun land van oorsprong of land van verblijf om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. De verwerende partij geeft hierbij concreet aan waarom de door verzoekers aangevoerde elementen niet kunnen worden weerhouden.

2.4. Verzoekers tonen niet aan dat de motieven hen niet in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekers kennis hebben van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij ze op inhoudelijk vlak bekritiseren.

2.5. Dat er sprake zou zijn van een stereotiepe motivering kan gelet op de motivering in de bestreden beslissing aangaande de elementen die verzoekers' zaak kenmerken, geenszins worden bijgetreden. Overigens, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.6. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de verwerende partij bijkomend nog een belangenafweging dient te maken tussen verzoekers' belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

2.7. De inhoudelijke kritiek die verzoekers op de motieven uiten, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

2.9. Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

2.10. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

2.11. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.12. In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond. De Raad wijst erop dat de verwerende partij bij het beoordelen of de aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.13. Verzoekers betogen dat zij niet in de mogelijkheid verkeren om hun verblijfsmachtiging aan te vragen in hun land van herkomst Armenië nu België daar geen diplomatieke vertegenwoordiging heeft. Dit vormt voor hen een buitengewone omstandigheid, nu, zo stellen zij, niet van hen kan worden verwacht dat zij met het vliegtuig naar Rusland afreizen om daar samen met hun kinderen een aanvraag in te dienen. De omweg naar Rusland zal meer tijd in beslag nemen en verzoekers stellen geen enkele band te hebben met dit land, waar ook geen kennissen of familieleden verblijven. Zelfs al zouden zij kunnen afreizen, zo vervolgen verzoekers, dan nog zouden zij worden geconfronteerd met de strenge beperkingen die Rusland heeft ingevoerd voor de toegang voor buitenlanders tot hun grondgebied. Verzoekers vervolgen dat zij bij een terugkeer naar hun land van oorsprong opnieuw zouden worden blootgesteld aan geweld met de eventuele dood al gevolg. Zij stellen in Armenië geen familie meer te hebben waarop ze kunnen steunen. Tevens is er onvoldoende humanitaire hulp en een gebrek aan duurzame infrastructuur om hen op te vangen. Zij kunnen bij hun terugkeer dan ook nergens terecht, zo stellen verzoekers. Zij zouden ook nog steeds worden gezocht in Armenië waardoor ze lijden aan posttraumatische stress en slapelozen nachten. Bij terugkeer zouden ze slachtoffer worden van gewelddaden, wat maakt dat ze ondergedoken zouden moeten leven. Voorts wijzen verzoekers op de scholing van hun oudste kind, stellen ze dat hun kinderen enkel de Belgische cultuur kennen en dat er rekening dient te worden gehouden met hun sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.14. Op al deze elementen werd echter zeer ruim ingegaan in de bestreden beslissing. Verzoekers gaan echter op geen enkele wijze in op de betrokken motieven. Door louter elementen te herhalen die ze eerder als buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen en te poneren dat het kennelijk onredelijk is om van hen te verwachten dat ze hun aanvraag om verblijfsmachtiging in Armenië moeten indienen, tonen verzoekers niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling incorrect of kennelijk onredelijk is.

2.15. Verzoekers vervolgen dat een reis naar hun land van herkomst, Armenië, noch naar Rusland mogelijk is wegens de maatregelen die werden afgekondigd ter bestrijding van het COVID 19-virus. Het is een algemeen bekend gegeven dat het COVID 19-virus is opgedoken begin 2020. Dit is dus een element dat dateert van na het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging. De verwerende partij kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die niet voorlagen op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. De regelmatigheid van een bestuurs-handeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing beschikte om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). De Raad kan als annulatierechter ook niet verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging in de plaats van de verwerende partij gaan beoordelen op grond van gegevens die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing.

2.16. Verzoekers benadrukken verder hun verregaande integratie alhier en hun werkbereidheid.

De bestreden beslissing stelt op dit vlak:

“Het feit dat mevrouw tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de laatste asielprocedure werd afgesloten op 12.04.2019 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienn zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen niet onder de uitsluitingsgronden, zijnde manifeste of opzettelijk fraude of het vormen van een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid, vallen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer al sinds 2010 in België zou verblijven en mevrouw sinds 2015, dat zij dus al jaren in België zouden verblijven, dat zij alles in het werk gesteld zouden hebben teneinde zich te integreren, dat zij zich Belg zouden voelen en zich ook zo zouden gedragen, dat zij de nodige sociale banden zouden gecreëerd hebben, dat zij kennis zouden hebben van de Nederlandse taal, dat zij bereid zouden zijn om te werken, dat zij een appartement huren waarvan zij de huur stipt zouden betalen en waar zij goede contacten met de burens zouden onderhouden, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zouden hebben, dat zij beiden vloeiend Nederlands zouden spreken, dat mevrouw nagenoeg vier jaar tewerkgesteld zou zijn, dat zij haar werkbereidheid dan ook aangetoond zou hebben, dat ook mijnheer direct aan de slag zou kunnen, dat zij een Belgische bankrekening geopend zouden hebben, dat zij in België naar de dokter en de tandarts zouden gaan, dat zij aangesloten zouden zijn bij een Belgische ziekteverzekering, dat zij hun rekeningen stipt zouden betalen, dat zij in eigen levensonderhoud zouden kunnen voorzien, dat zij hier een groot aantal vriendschappen opgebouwd zouden hebben, dat zij zeer geliefd zouden zijn, dat zij zich hier bijzonder goed thuis zouden voelen, dat mijnheer zijn Armeens diploma voorlegt evenals één deelcertificaat Nederlandse taallessen, een overzicht van gevolgde Nederlandse taal cursussen, een inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen, een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie en twee werkbeloftes, dat mevrouw haar loonfiches voorlegt evenals een attest inzake vakantiegeld, een werkbelofte, een bewijs van aansluiting bij de mutualiteit en zes getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2.17. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in de fase van de ontvankelijkheid thuishoren. Zo oordeelde de Raad van State in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verzoekers tonen met een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat dateert van oktober 2007 niet aan waarom er in hun geval in andersluidende zin zou moeten worden geoordeeld.

2.18. Waar verzoekers aanvoeren dat *het “(...) menonwaardig is om hen uit te wijzen (...)”* alsook *“(…) Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden; (...)”* bekijken zij zich erop dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten uitmaakt en dus geen maatregel van uitwijzing vormt.

2.19. De Raad concludeert dat verzoekers met hun betoog niet aantonen dat de verwerende partij op incorrecte, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door hen ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.20. In een tweede middel werpen verzoekers op: *“(…) schending van het evenredigheidsbeginsel;”*.

Zij betogen als volgt:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;

Dat verzoekers geen enkele band meer hebben met Armenië, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar zij een grote vriendenkring hebben opgebouwd en werkaanbiedingen mochten ontvangen, enorm is;”.

2.21. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel. Door elementen die hun zaak kenmerken te herhalen, niet in te gaan op de door de verwerende partij gedane beoordeling ervan en te poneren dat de bestreden beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die zij door deze beslissing ondervinden, tonen verzoekers geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.22. In een derde middel werpen verzoekers op:

“(…) schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;”.

Zij betogen als volgt:

“Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat uit uniforme informatie blijkt dat veiligheidssituatie in Armenië alarmerend is;

Dat bij een terugkeer naar hun land verzoekers dan ook het slachtoffer zullen worden van gewelddaden;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat verzoekers dan ook wel degelijk hun land verlieten uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”.

2.23. De bestreden beslissing stelt:

“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor geweld, voor hun fysieke integriteit en voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor geweld, voor hun fysieke integriteit en voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië (waar de toestand instabiel zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat betrokkenen zelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden.”

2.24. Eens te meer dient de Raad vast te stellen dat verzoekers niet ingaan op deze afwegingen. Zoals in de bestreden beslissing is uiteengezet, zijn drie asielprocedures op niets uitgedraaid. Verzoekers tonen niet aan dat er zich na de afsluiting van de laatste asielprocedure nog nieuwe elementen hebben voorgedaan. Verzoekers stellen niet meer dan dat zij wel degelijk hun land verlieten uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1, § A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaat echter niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te weerhouden (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA